N°. 93. 1842.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 5 Augustus.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

De Goessche Courant

heeft in haar N°. van den 1. dezer een artikel opgenomen, de strekking hebbende, om op schoolmeesterachtige wijze de volstrekte onbekwaamheid en onbevoegdheid aan te toonen van den Schrijver der artikelen in de *Vliss. Courant*, over het adres des Graven VAN HOGENDORP c. s. en een later artikel *over éénheid in de Protestantsche Kerk.*

Er wordt gezegd, dat die schrijver, bij de beoordeeling van het adres, zoo wat had *rondgedwaald* op het veld der *godgeleerdheid*, dat hem tamelijk onbekend is.

Wij moeten den schrijver in de *Goessche Courant* doen opmerken, dat het geenszins het veld *der godgeleerdheid* is, waarop wij ons begeven hebben, maar — *het veld der kerkelyke geschillen.*

Wij hebben volstrekt geene leer, geen leerstuk beoordeeld of afgekeurd, hetgeen de Goessche Schrijver ons onverdiend ten aanzien van Hoogleeraren en Predikanten te laste legt. Wij hebben alleen *de wyze* afgekeurd, *waarop* er werd geleerd; waardoor geschillen over ingewikkelde godgeleerde vraagstukken op het gebied der kerk worden overgebragt, en aldaar spanning, onrust en verdeeldheid te weeg brengt; en wij vragen, of niet de ondervinding de waarheid hiervan aantoont?

Het is zonderling! Wij schreven onze artikelen tijdig vóór het besluiten der Synode ten aanzien der adressen; wij kenden noch den geest, noch de stemming van een enig lid dier Synode; en nogtans tot al de conclusien, waartoe *wy* kwamen, is ook, bijna zonder afwijking, de Synode gekomen.

Wij gaven aan het slot van ons *eerste* artikel (*Vlissingsche Courant* van den 4 Julij ll.,) in overweging, om te persisteren bij de tegenwoordige wijze van handhaving der formulieren; en ook de Synode heeft er bij *gepersisteerd.*

Wij keurden het analyseren van de middelen tot 's menschen geluk en behoud gebezigd, *op de wyze, waarop dit door de Hoogleeraren of Predikanten gedaan was*, af; en in het besluit der Synode lezen wij: »dat de Synode »elk gevoelen afkeurt en blijft afkeuren, waardoor het gezag van Gods onfeilbaar »heilig woord, begrepen in de schriften des Ouden »en Nieuwen Testaments en de wezenlijke leer der »Hervormde Kerk wordt ondermijnd of bestreden: — »doch dat zij gehouden is, geene uitspraak over iemands »gezondheid in de leere te doen, dan wanneer de »zaak langs den wettigen weg der kerkelijke reglementen tot haar gebragt is."

Geeft men nu acht, op welke klagt deze zinsnede tot antwoord strekken moet, dan zal men toch, zoo wij meenen, in dit antwoord alles behalven eene goedkeuring of verdediging vinden van de gevoelens, en de wijze van bekendmaking derzelve, welke tot die klagt hoofdzakelijk hadden aanleiding gegeven.

Wij vonden het billijk, dat de Synode invloed hebbe en zoude uitoefenen op de rigting van het *Academisch onderwys*, (zie het slot van ons artikel, *Vlissingsche Courant* 6 Julij) en wij lezen in het besluit der Synode:

»dat, voor zoo verre de gezondheid der Synode omtrent de handhaving van de leere der Hervormde »Kerk in verband staat met de academische opleiding »van derzelver leeraren, zij dit hoogst gewigtige be»lang ten vorigen jare heeft behartigd, en op dien »weg hoopt voort te gaan."

Aan het slot van ons derde artikel, (*Vlissingsche Courant* van den 8 Julij) na het betoog, dat meerdere invloed der kerk op het lagere onderwijs wenschelijk moge zijn te achten, doch dat het niet kon op de wijze, door de adressanten in het algemeen verlangd, schreven wij:

»Ware ook de Synode het met dit denkbeeld eens, »dan zou zij niet moeten *protesteren*, zoo als de »adressanten willen, maar aan de Overheid, welke »bij de grondwet met de zorg voor het onderwijs »belast is, bescheidenlijk hare meening en haar daarop »gegrond verzoek te kennen geven;" en wij lezen in het besluit der Synode:

»dat zij in het besluit van den 2 Januarij 1842 »geene aanleiding gevonden heeft om tegen de sedert »ten jare 1806 bestaande verordeningen omtrent het »onderwijs te protesteren; en dat, gelijk zij reeds »van den aanvang harer instelling aan, de zaak van »het godsdienstig onderwijs met bijzondere zorg zich »heeft aangetrokken, zij *uit het genoemde besluit »aanleiding heeft genomen om te doen, wat in deze »der kerke betaamt."* Zoodat men dan nog verwachten mag, dat aan hen, die het lager onderwijs genieten, *door den invloed der kerk*, ook eerlang een meer geregeld en doorgaand godsdienstig onderwijs zal ten deel worden.

Wij keurden eindelijk, in een vijfde artikel, (*Vlissingsche Courant* van den 13 Julij) de tegenwoordige inrigting van het kerkbestuur af, zoowel als de wijze, waarop het was tot stand gekomen; wij stelden, dat de regering eenen te grooten invloed op dat bestuur uitoefende en daardoor ongenoegen te weeg bragt.

De regering heeft na dien tijd eene beslissing openbaar doen maken van den 1 Julij 1842, N°. 15, waarbij de Synode verklaard wordt, op een zeer on afhankelijk standpunt te staan, in betrekking tot de inrigting van het kerkbestuur; en de Synode heeft daarop besloten:

»dat zij zich voorbehoudt van het regt zich te be»dienen, haar bij art. 15 van het algemeen regle»ment op het bestuur der Hervormde Kerk toegewe»zen, om — — — zoodanige veranderingen te pro»voceren en te bereiden, als de staat der kerk ver»eischen zal."

Het zou nu wel de verwaandheid in specie zijn, te durven onderstellen, dat onze beschouwingen, medegedeeld vóór de besluiten der Synode van den 18 Julij, ook maar in het minste invloed op de zienswijze van eenige leden der Synode zouden hebben uitgeoefend. Maar, daar het oordeel der Synode toch op al de punten zóózeer overeenstemt met de gevoelens door ons *te voren* geopenbaard, mogen wij toch misschien met alle bescheidenheid daaruit afleiden, niet zoo ten eenemale onbekend te zijn geweest met het veld, waarop de Goessche schrijver zegt, dat wij zoo wat hebben *rondgedwaald*, en hetwelk *hy* ten onregte noemt *het veld der godgeleerdheid.*

Ook op *dat* veld begaven wij ons niet, toen wij een woord over de wenschelijkheid van meerdere éénheid in de Protestantsche kerk schreven.

Wij wilden toenadering en daardoor kracht naar buiten, bij de verschillende gezindten waaruit de Protestantsche Kerk bestaat; wij wilden éénheid, ook in het belang van den Staat en de godsdienstige opleiding der leken; wij wilden meerdere vrijheid van geloof en van geweten, daar waar het duistere vraagstukken geldt, voor eene oneindige verscheidenheid van beschouwingen vatbaar; wij wilden geraken tot de bepaling van hetgeen het *ware wezen*, de kern van de Christelijke godsdienst uitmaakt. Doch wij wilden ons niet vermeten, over slechts één enkel godgeleerd vraagstuk te beslissen of uitspraak te doen; wij opperden zelfs geen *vermoeden*, welke grond voor de aanneming van het een of andere leerstuk de meest of minst aannemelijke ware.

Hebben wij ons dan gewaagd op het gebied *der godgeleerdheid?* Volstrekt niet. Maar wij hebben getracht te beproeven, eene scheidingslinie te trekken tusschen vraagstukken, welke het ware wezen der Christelijke godsdienst, het dadelijke geluk en belang van elken mensch betreffen, en andere, welke meer tot het metaphijsische, om dus te zeggen, van die godsdienst behooren, en daarom meer tot de onderzoekingen der godgeleerden, of van anderen, welker aanleg of omstandigheden hen tot dat onderzoek in staat stellen, mogen gebragt worden.

Zulk eene scheidingslinie te trekken, men veroorlove ons deze opmerking, behoort niet uitsluitend tot het gebied der godgeleerdheid, vooral niet tot dat der zoodanige, welke met partijdigheid voor het een of andere duistere leerstuk vervuld is. Hier komt meer een regt begrip van hetgeen de natuur des menschen in het algemeen behoeft, om hem gelukkig te doen zijn of worden, om hem de meest krachtige voortgangen te doen maken in zedelijke volmaking, in aanmerking.

En wat lezen wij nu in het opstel des Goesschen Schrijvers?

»Wij doen hulde aan des schrijvers goede *bedoeling*; »wij erkennen zelfs, dat er hier en daar in zijne »voorstelling ook *iets goeds* is."

Welnu, wij erkennen het rondborstig, deze hulde is zelfs *meer* dan wij verlangen.

Wij stelden aan het slot van ons artikel, (*Vliss. Court.* 27 Julij) de woorden: »*Wy geven deze denkbeelden voor hetgeen zy zyn. Misschien wordt deze »of gene, der zake meer kundig, er door opgewekt, »dat onderwerp elders breedvoeriger en grondiger te »behandelen."*

Wij hadden met leedwezen de mislukte poging der Protestantsche Kerk in Frankrijk vernomen, strekkende om tot éénheid en zamenwerking te geraken. Onze wensch naar iets beters voor Nederland deed ons eene poging bestaan, waarin men eene *goede bedoeling* en hier en daar *iets goeds* zegt te vinden.

Welnu, dat thans kundiger menschen, hetzij godgeleerden, hetzij anderen, optreden en onze *goede bedoeling* tot wezenlijkheid brengen; wij zullen de eersten zijn, om het betere dat zij voorstellen te erkennen en toe te juichen en te ondersteunen; en wij zullen niet vragen, of het godgeleerden, of regtsgeleerden, of geneeskundigen of bureaulisten zijn, welke het goede beproefden en uitwerkten: wij zullen het vaderland, de kerk, wij zullen de gansche christenheid geluk wenschen, dat er bekwameren dan wij zijn, gevonden werden, om vrede te stichten, om geschillen bij te leggen, om vrijheid van geloof en van geweten te bevorderen, om aan het staatsbestuur kracht en gerustheid te verschaffen, en om, onder dit alles, de ware gezuiverde Christelijke godsdienst, in overeenstemming met de rede, dat insgelijks groote geschenk der Godheid, over alle bezwaren te doen zegevieren, en alle menschen, in den waren zin, tot broeders te maken van een en hetzelfde geloovige, overeenstemmende huisgezin.

Wij vergeven den Goesschen Schrijver gaarne alles, wat hij scherps, ten aanzien onzer *onkunde*, moge gezegd hebben. Het *betere* wachten wij gaarne of van hem, of van anderen.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

LONDEN den 30. Julij. Eergisteren heeft een der verschrikkelijkste onweders, die men in jaren had beleefd, over deze hoofdstad gewoed. Hetzelve hield omstreeks vier uren aan. De weerlichten volgden elkander zoo snel op, dat de lucht in vlam scheen te staan. Op verschillende plaatsen ontstond brand en werden onderscheidene personen getroffen, waarvan eenige doodelijk.

— Bij zich opvolgende en als eenen keten verbindende rei van branden, die dit jaar noodlottig over Europa kenmerkt, heeft Engeland ook dezer dagen weder eene schakel gevoegd. In de stad Crediton, nabij Exeter, zijn tusschen de 30 en 40 huizen vernield.

De brand ontstond Maandag ll. omstreeks zes ure in den avond, in een huis tegen over de oude hoofdkerk gelegen, en werd eerst ontdekt, toen de vlammen met geweld het dak uitsloegen. De stadsspuiten snelden dadelijk toe, maar uit hoofde van gebrek aan water duurde het een geruimen tijd eer zij in werking konden komen. Intusschen werden alle pogingen aangewend om de belendende huizen vrij te waren, maar te vergeefs, en weldra stonden de vijf naastgelegene mede in vollen vlam, van waar de brand, al feller en feller wordende, al weder tot andere oversloeg.

Er was een man te paard naar Exeter gezonden om hulp, en in minder dan anderhalf uur was dezelve opgedaagd, maar 20 huizen waren reeds vernield en de brand woedde nog altijd voort. Tot het stuiten van verdere verspreiding werd er alzoo besloten en overgegaan tot het onder den voet halen van eenige gebouwen, en hierdoor werd men den brand dan ook tusschen 9 en 10 ure meester. Er zijn bij het blusschen wel eenige persoonlijke ongelukken, maar echter geene van zeer ernstigen aard gebeurd.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 30. Julij. Het plegtig overbrengen van het stoffelijk overschot des Hertogs *van Orleans*, van Neuily naar de parijsche hoofdkerk, is heden, in de beste orde en onder de aandoenlijkste blijken der algemeene deelneming, geschied. De Aartsbisschop van Parijs, twee andere Aartsbisschoppen en elf Bisschoppen gingen den wagen vooraf,

op welke het hart van den prins rustte, en die door eenige zijner aides de camp en de overige officieren van zijn Huis omgeven werd. Daarop volgde de lijkwagen, door acht paarden getrokken en met de hertogkroon gedekt. De slippen van het kleed werden door de maarschalken *Soult*, *Valée*, *Molitor* en *Gérard* gedragen. Twee aides de camp van den prins en verscheiden kapt. der nationale garde, land- en zeemagt, volgden den lijkwagen, of gingen ten wederzijde daarvan.

Een rijtuig, met zes paarden bespannen, bevatte den Hertog van Nemours, de prins van Joinville, de Hertogen van Aumale en Montpensier met rouwmantels over hunne uniformen geslagen. Achter dit rijtuig zag men die waarin de maarschalken *Grouchy* en *Sebastiani*, de Ministers, en de deputatien uit de beide Wetgevende Kamers, met den baron *Pasquer* en den heer *J. Laffitte* aan het hoofd, gezeten waren. Overigens was alles volgens het daaromtrent bekend gemaakt programma.

De trein, die ten elf ure afgereden was, had ten half drie ure de hoofdkerk van Notre Dame bereikt. Het hart van den Prins werd door vier geestelijken van het kapittel van St Denis binnen die kerk gedragen, en het lijk door vier en twintig onderofficieren, welke het op de daarvoor bestemde verhevenheid plaatsen. Het werd door den Aartsbisschop van Parijs ontvangen, die daarop de vesper voor de dooden deed aanheffen, hoedanige treurige kerkgezangen tot den 4 Augustus, de dag der begravenis te Dreux, zullen voortduren. De vier prinsen, die hevig ontroerd waren, zijn ten half vier ure naar Neuilly wedergekeerd. Van des morgens ten tien ure af wapperden krippen vlaggen, met zilveren starren bezaaid van de torens der grijze hoofdkerk, wier portalen met zwarte kleeden waren behangen. Eene hertogskroon, het wapenschild en cijfer van den overledenen prins vertoonen zich daar, tusschen de woorden *Algiers* en *Antwerpen*, die zijne wapenfeiten herinneren. Het binnenste der kerk is rijkelijk met waskaarsen verlicht. Het publiek zal aldaar gedurende drie dagen toegelaten worden.

Volgens ooggetuigen is de aandoening der koningin allerhevigst geweest, toen het lijk van haren zoon uit de kapel te Neuilly werd gedragen.

— Te Cherburg is, bij het lossen van het geschut, tijdens de lijkdienst voor den Prins, een beklagelijk toeval gebeurd. De kanonnier, die op een der forten het zundgat van eenen zes en dertig ponder moest toehouden, opdat het soms nog brandende achterdeel der kardoes bij het inbrengen van den wisscher gedoofd mogt worden, had verzuimd zulks te doen, en toen er eene volgende lading ingebragt werd, verloren twee andere kanonniers bij het aanzetten de armen, terwijl een hunner daarenboven in het ligchaam zoodanig bezeerd werd, dat men voor zijn leven vreest.

— Het geloof aan betoovering en duivels-kunstenarijen blijft nog altijd op eene schandelijke wijze, op het platte land van ons, anders zoo verlicht, Frankrijk heerschen; getuige onder anderen het volgende, onlangs in den omtrek van Montpellier plaats gehad hebbende voorval.

In het dorp Raquis Chaudoreille woont eene vrouw, die verleden jaar met eene soort van krankzinnigheid geslagen werd, welke haar vooral deed vreezen en gelooven, dat zij vroeg of laat zou verbranden. Eindelijk zelfs kwam zij er toe van te beweren, dat zij betooverd was, en wel door eenen schrijnwerker uit het dorp, met name *Salles*. Haar man en hare buren begonnen van lieverlede geloof daaraan te slaan, zoo zelfs dat haar man, *Salles* ontmoetende, hem dreigde hem te zullen dooden, zoo hij zijne vrouw niet onttooverde.

De lijderesse riep eindelijk de hulp in van eene te Montpellier woonachtige voor tooverheks gehoudene en haar bedrijf hiervan makende vrouw, met name *Conte*. Deze beloofde haar te zullen helpen, kwam in het huis wonen en begon allerlei kunstenarijën, waaronder de voornaamste bestond in het afvergen van geld.

De lijderesse verklaarde in den beginnen groote verlichting te gevoelen, maar zonder dat de booze geest haar evenwel verlaten wilde, en weldra werd zij even erg als te voren. De familie sprak er van, haar den boozen geest door bezweringen te doen uitdrijven en raadpleegde hierover den pastoor van het dorp, die zich niet ongeneigd betoonde zulks te bewerkstelligen, maar begeerde dat men hem hiertoe de magtiging der hoogere geestelijkheid zou bezorgen. De man der lijderesse ging alzoo de toestemming van den bisschop van Montpellier vragen; in den beginne schijnt dezelve zwarigheid in het geven der vergunning gemaakt te hebben, maar later zich daartoe te hebben laten bewegen.

Weldra door was het gansche dorp bekend, dat de duivelsbezwering plaats zou grijpen, en de dag daartoe gekomen zijnde, liep de gansche bevolking voor het huis der lijderesse bijeen. Om des te beter de toedragt van de zaak op te nemen, klom een vlugge knaap langs een ladder tot aan het raam des kamers, in welke de pastoor en de lijderesse zich bevonden, en herhaalde hij van dit zijn observatorium aan de menigte het gesprek, hetwelk hij zeide binnen te hooren, doch voor welks echtheid men overigens niet kan instaan.

De pastoor, den duivel gelast hebbende de lijderesse te verlaten, hoorde hij eene stem uit dezen, die ten antwoord gaf. *Ik zal gaan*. De pastoor nader gevraagd hebbende: *Langs welken weg zult gy vertrekken, door de deur of door het venster?* luidde het antwoord. *Door het venster*. Op het vernemen van deze verklaring dook de luisterende spie, die met zijn oor tegen het raam geleund stond, in aller ijl het hoofd, uit vreeze van met den boozen geest, bij deszelfs wegvliegen, in botsing te kunnen komen, en onder de verzamelde menigte ging een angstig gillen op, wijl zij ieder oogenblik verwachtte, den boozen geest zijne vlugt over haar heen te zullen zien nemen. Maar de booze geest verscheen niet, en de plegtigheid nog altijd voortdurende, begon de spie ook weder op nieuw te gluren en te luisteren; nu deelde hij aan de menigte mede, dat de lijderesse verklaarde, door den *Lympot* (een bijnaam van den schrijnwerker *Salles*) betooverd te zijn. Hierop riep dadelijk eene stem uit de menigte, dat men onverwijld eene houtmijt moest bouwen en er *Salles* op moest verbranden. Bij geluk vond deze stem geen weerklank, anders was het gedaan geweest met de zoogenaamden toovenaar, die evenwel, na deze openlijke aantijging, zoo veel van zijne medeburgeren te lijden had, dat hij er eindelijk toe besloot, zijne klagt bij het geregt in te leveren.

Er had een geregtelijk onderzoek plaats, en ten gevolge van hetzelve is de zoogenaamde heks en waarzegster *Conte*, ter zake van bedriegelijke opligting, tot drie maanden gevangenis veroordeeld.

BELGIE.

— Men leest in het Belgische dagblad *l'Audience*:

In de eerste dagen van Junij, overleed de Burgemeester eener kleine gemeente, drie uren van Gend gelegen, diep betreurd door alle zijne onderhoorigen, die zeer aan hem waren gehecht. Men had den overledene willen balsemen, maar de warmte was sterk en de balsemwijze van den heer *Gannal* daarenboven geheel onbekend aan die brave lieden, hetgeen hun noodzaakte van hun eenmaal deswege opgevat voornemen af te zien. Men kwam dan overeen ten minste het hart van den waardigen magistraatspersoon voor vernietiging te bewaren. Hetzelve werd dus uit het ligchaam gesneden en aan een der bloedverwanten van den overledene ter hand gesteld, welke hetzelve in zijnen kelder plaatste, in afwachting dat de noodige wijngeest tot behoud geschikt, uit de Stad werd ontboden. Intusschen waren de Burgemeesters van naburige gemeenten, uitgenoodigd om de lijkplegtigheden van hunnen ambtsbroeder bij te wonen, vroeg komen opdagen, en vermits de meesten eenen verren weg hadden afgelegd, beijverde zich de bloedverwant van den overledene, waarvan wij gesproken hebben, hen een dejeuner aan te bieden. Weldra echter bevond zich de Vlaamsche keukenmeid in eene groote verlegenheid, want men had niet op zoo een groot aantal gasten gerekend, en hetgeen in voorraad was, was niet voldoende. — De arme meid wist geen raad, toen zij, in de kelder gaande om aardappelen te krijgen, het hart bespeurde, hetwelk men daar had geplaatst, zonder dat zij er iets van wist.

Het ontbijt geeindigd zijnde, spreekt men onder elkander, en iedereen zegt een woord over de hoedanigheden van den overledene. Op dit zelfde oogenblik komt een bediende, welke stadwaarts was gezonden, terug met den wijngeest, bestemd tot bewaring van het kostbaar ingewand. De heer des huizes gelast aan de dienstmaagd dit overblijfsel te gaan halen, maar in plaats van te gehoorzamen, verbleekte zij en stamelt eenige woorden.

Het is dan geen ossenhart geweest? zegt zij, terwijl zij bijna flaauw viel.

Wat wilt gij zeggen, ongelukkige?

O Mijnheer, het is . . . . dit hart hetwelk gij vraagt, ... ik heb het u, met kleine uijen gestoofd, voorgediend.

Men oordeele over den schrik en de ontsteltenis die deze onverwachte openbaring bij de gasten heeft te weeg gebragt . . . . . .

Het was even als eene equipage die eensklaps zeeziek was geworden: de lijkplegtigheden werden er vier en twintig uren om uitgesteld.

NEDERLANDEN.

VLISSINGEN, den 4 Augustus. Zie hier de namen der kramers, welke bij den brand te Leeuwarden hunne goederen hebben verloren, de goederen waarin zij handelden en de grootte van hun verlies:

J. A. Schoeman, modeartikelen, f 1300. L'Estrade en Co., paraplui's, enz., f 300. A. Madiol, galanterien en poppegoed f 2600. L. van der Kallen, galanterien, f 5500. N. Pens, handschoenen, f 800. D. Le Maire, kinder speelgoed, f 1300. J. H. Geurts, galanterien, f 1400. J. Krekel, idem, f 700. A. van Hasselt, parfumerien en galanterien, f 1400. M. Rombach, galanterien en muzijkinstrumenten, f 7000. F. Bischoffer, handschoenen, f 400. D. Franconi, pleisterbeelden, f 180. J. de Jong, manufacturen, f 400. K. Le Grand, booten en manufacturen, f 900. S. Lenard, mandewerk en paraplui's, f 400. M. Eisma, stroohoeden, f 700. P. Noef, parapluie's en mandewerk, f 2000. Mohr, galanterien, f 5000. M. B. de Vries, idem, f 900. S. Rauch, idem, f 1000. J. Kerckhoven, modes en parfumerien, f 1200. W. van Overbeek, koek, f 700. E. G. Palme, galanterien, f 2100. M. H. Deslandrer, pendules en porcelein, f 1800. J. Kampen, galanterien, f 2000. H. Pronk, galanterien en bijout. f 7000 J. H. Polak, specerijen, f 140. J. H. Polak, modeartikelen, f 800. J. P. van Straien, petten en galanterien, f 100. F. F. Wegelin, pendules, f 2600. P. Onclin, stroohoeden, f 300. Carvalho, kanten en linten, f 2000. J. A. Thone, vrouwenhoeden, f 700. H. Hillebrand, spiegels en schilderijen, f 2200. H. Bolema, kartondoozen, f 100. J. Smit, koek, f 200. S. M. Rozenbach, manufacturen, f 500. A. Swart, idem, f 100. M. Tigchelaar, koek, f 40. W. A. A. Prins, galanterien, f 800. J. H. Hoppe, Galanterien en bijouterien, f 7400. H. Waterman, Verhuurder van kramen, f 870. Bingel, Bijouterien en modeartikelen, f 30,700. K. Pruis, Verhuurder van dissen, f 25. Dames. Uitdragerij, f 40. K. Siersma, Galanterien, f 700. J. van Dam, Uitdragerij, f 35. J. S. de Vries, Kanten en linten, f 350.

Het getal der verbrande en beschadigde kermiskramen bedraagt dus 48 stuks, en het geleden verlies bijna eene ton gouds. De bijeenverzamelde honderd en vijftig ton verbrande en verkoolde goederen zijn verkocht voor f 60.

— Er hebben in Noord-Amerika weder twee schrikkelijke ongelukken met stoombooten plaats gehad. De ketel van de *Etna*, op de Missouri, is gesprongen, zoo het schijnt ten gevolge van het slechte ijzer, waaruit dezelve vervaardigd is; het schip leed ontzettend schade, en het ergste was, dat 63 personen zwaarder of ligter gekwetst werden, waarvan 33 overleden zijn. Meestal waren deze ongelukkigen landverhuizers uit de omstreken van Dusseldorp. Onder de gewonden bevonden zich 36 mannen, 13 vrouwen en 14 kinderen. Een soortgelijk ongeluk had met de geheel nieuw gebouwde stoomboot de *Shamrock*, in Opper Kanade, plaats gehad; 43 personen zijn daardoor gedood of vermist, en de helft gewond.

CORRESPONDENTIE.

Het artikel « de Karaiten, enz.," in een volgend No.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 4. Julij. Sedert den 2. Julij zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Charlotte, C. D. Schiebe, Memel, houtwaren; Einigtheden, C. Skultz, Christiaanzand, houtwaren; Inglesia, H. Rowland, Rio Janeiro, koffij; Sylphide, F. D. Ahrens, Riga, houtwaren, de Commerce, J. G Engel, Memel, houtwaren; Orion, C. Schumacher, St. Petersburg, wol; Herman, J. J. de Buhr, Leer, haver.

Voor Gend bestemd:

Nephtunis, C. J. Paeplan, Memel, houtwaren, Arminius, B. G. Schludde, Memel, deelen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

Vaaren, P. Hathisen, Hul, Nephtunis, L. Barchmann, Noorwegen, Eliza, J. J. Lindenstraasse, Memel, Gustuf Carl, J. H. Fretwurst, Riga, Wismar, H. F. Kroon, Oostzee, de Vrouw Sophia, J. F. Ahrens, Oostzee, Oceanus, R. E. Schumacher, Mallaga, Isis, J. Maass, Oostzee, Alexandrine, N. Permien, Memel, Wilhelmine, J. A. Regensburg, New-Castle, Comte Werensdorff, D. Giarnovisch, New-Castle, Agnes, G. Permien, Riga, Friedrich Ludwig, D. Voss, Riga, Eliza Helena, D. J. Lammers, Riga, Maria Oletta, C. Jacobson, Riga, Griphia, H. P. Coops, Oostzee, Alida, W. H. Sturman, Bergen, alle ballast, de Jonge Jantina, H. D Puister, stukgoed, Odessa; Achilles, C. G. Moller, Henriette Johanna, O. F. Kreutz, beide stukgoed, Gohtenburg; The Arab, H. Malschal, schors, Londen.

Van Gend gezeild:

l'Esperance, L. van Geyt, schors, Londen.

MIDDELBURG, den 3. Augustus. Gisteren is naar zee gezeild het fregatschip de Phœnix, kapitein P. J. Kasse, bestemd naar Batavia.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG,

4 Augustus 1842.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
Oude Walch. Tarwe	f 10 75	Boekweit	f 7.5[illegible]
Nieuwe dito	« 10.25	N. Winter Garst	« 4.9[illegible]
Oude Zeeuwsche dito	« 10.00	O. Zomergarst	« 4.00
N. Zeeuwsche dito	« 9.85	W. Witte Boonen	«
2 J. Zeeuwsche Rogge	« 6.60	W. Bruine dito	«
1 J. dito	« 5.80	W. Paardenboonen	«
W. Groene Erwten	«	Raapolie	f 45.00 p. v.
W. Witte dito	«	Patentolie	« [illegible]
Koolzaad	« 12.50	Lijnolie	« [illegible]
Z. dito	«	Raapkoeken	f 72.00 [illegible]
Haver	« 5.20	Lijnkoeken	« 9.00 « 100

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.